

HET KRUIS VOORTDUREND NIEUW IN ONS LEVEN

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in deze bijbelverkondiging wil ik beginnen met het lezen van twee bijbelteksten.

Jak. 1:23-24 – *“Want zo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel; Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was.”*
 2 Petr. 1:9 – *“Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden.”*

Jakobus en Petrus vermaanden de lezers van hun brieven hier om nooit en te nimmer te vergeten wat de Here Jezus voor hun leven had gedaan, namelijk om Zijn eigen kostbare Bloed te geven tot reiniging van alle zonden.

Ja, nooit, maar dan ook nooit meer mogen wij vergeten wat Jezus voor ons heeft gedaan. Nooit meer mogen wij dat ruwhouten kruis vergeten, waarop Hij werd vastgespijkerd in onze plaats. Nooit meer mogen wij vergeten, dat Hij ónze zonden, ónze schuld en ónze straf heeft gedragen. Nooit meer mogen wij vergeten, hoe Jezus na een vreselijk lijden stierf en Zijn Bloed voor ons vergoot. Omdat Hij ons zo innig liefhad en nog steeds liefheeft. De ervaring van het kruis van Golgotha moet altijd nieuw en vers in ons leven zijn. Dan zullen wij niet zo gemakkelijk zondigen. Omdat wij ons bewust zijn van de ontzettend hoge losprijs, die Jezus contant voor onze zonden betaalde. Het is zó belangrijk om dagelijks in onze gebeden aan de voet van het kruis te vertoeven en ons steeds weer opnieuw te laten reinigen door Zijn Bloed. Daar bij het kruis toonde Hij én toont Hij ons Zijn intense liefde.

In Joh. 13:1 in het schriftgedeelte over de voetwassing staat geschreven, dat Jezus Zijn discipelen tot het einde toe liefhad. Dat wil in casu zeggen, dat Hij tot het laatste toe aan hen Zijn liefde in letterlijke zin toonde. Als we dit bewuste schriftgedeelte (de versen 1-20) goed lezen, dan zien we dat de elementen van geestelijk lijden en vernedering heel nauw aan Jezus' liefde zijn verbonden. Juist in Zijn lijden toonde Jezus ons Zijn grote liefde.

Reeds in de hemel toonde Jezus letterlijk Zijn liefde voor ons, zoals we in Hebr. 10:7 kunnen lezen: *“Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!”* Leest u voor de duidelijkheid ook de verzen 4-9.

Uit liefde voor ons (en uiteraard uit liefde voor Zijn Vader) legde Jezus Zich neer bij Gods wil. Jezus boog Zich voor God om Zijn leven voor ons op het kruis te geven. Reeds in de hemel, vóórdat Hij als een baby op aarde was geboren, had Hij ons lief. Jezus was gelijk aan God, maar Hij hield Zich niet uit alle macht aan die hoge positie vast. Neen, Hij gaf vrijwillig alle privileges van Zijn goddelijke positie op. Voor ons! Fil. 2:5-8 – *“Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn; Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises.”*

Héél Jezus' aardse leven was één groot lijdensproces. Uit liefde voor ons! Er was hier geen plaats voor Hem! Nergens was er plaats voor Hem! Noch in de harten van de mensen!

Luk. 9:58 – *“En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge.”*

Voor vossen (het beeld van zonden) en vogels (demonen) was er plaats, maar niet voor Jezus! Nog ongeborn in de schoot van Zijn moeder Maria, die door de Heilige Geest was bevrucht, werd Hij reeds veracht. Een ongehuwde moeder werd in die dagen veracht. Het was zeker een schande (Matt. 1:18-19). Maria had nog geluk, dat ze niet werd gestenigd.

Toen Jezus geboren werd, was er géén plaats voor Hem in de herberg waar de mensen gezellig en warm bijeen waren. Jezus werd geboren in een kribbe (Luk. 2:7).

Als baby werd Jezus door koning Herodes, die zich in zijn positie bedreigd voelde en Hem wilde doden, vervolgd. Het jonge gezinnetje van vader Jozef en moeder Maria moest met baby Jezus naar Egypte vluchten (Matt. 2:13-16).

Broeders en zusters, Israël bestond in die dagen uit drie provincies, Galilea, Samaria en Judea. Jezus werd door de bewoners van alle drie provincies verworpen.

Bij het begin van Zijn prediking en van Zijn grote opdracht werd Hij door Zijn eigen mensen, de medebewoners van het stadje Nazareth in Galilea verworpen. Smalend riepen zij: *“Is deze niet de zoon van Jozef, onze timmerman?”* Zij wilden Hem zelfs doden (Luk. 4:16-30).

Jezus werd door het volk van Samaria verworpen (Luk. 9:51-53).

Jezus werd in Jeruzalem, dus door het volk van Judea, verworpen. Luk. 13:34 – *“Jeruzalem, Jeruzalem! jij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugelen vergadert; en gijlieden hebt niet gewild?”*

En toen vlak voor Jezus' kruisdood de stad Jeruzalem vol was met (volgens de historici) een paar miljoen Joodse mensen uit alle delen van het land Israël om het Paschafeest te vieren, riep een uitzinnige menigte massaal: *“Kruisig Hem, kruisig Hem!”* Zij verkozen liever de moordenaar Barabbas om te worden vrijgelaten (Luk. 23:18-25).

Maar Jezus werd niet alleen door velen van het gewone volk verworpen, maar ook door de meerderheid van de Joodse leiders, door de schriftgeleerden, de ouderlingen en de farizeeërs. Zij zochten gelegenheden om Jezus te kunnen beschuldigen (Luk. 6:7). Soms beschimpten ze Hem (Luk. 16:14). Zij probeerden Jezus op Zijn woorden te vangen, zodat zij Hem ergens van zouden kunnen beschuldigen (Luk. 20:20,26). En meerdere malen probeerden zij Hem te doden (Luk. 20:19; 22:2).

Er was zelfs een eigen discipel van Jezus, die Hem Zijn plaats niet gunde, namelijk Judas die Hem verried (Luk. 22:3-6). En Petrus verloochende Hem in het uur der waarheid (Luk. 22:54-62).

Ja, broeders en zusters, er was voor Jezus geen plaats op aarde, noch in de harten van de mensen. Hoe is het met u en met mij? Is er in uw en in mijn hart plaats voor Jezus? En niet slechts voor even, maar voor altijd? Ook als de omstandigheden uitermate slecht voor ons zijn door ziekten, verdriet, lijden, tegenslagen en noem maar op? Wat is de waarschuwing van Jezus in Luk. 9:58 daarom zó indringend, dat ik haar nog eens citeer: *“En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge.”*

Jezus werd zelfs door Zijn eigen Vader in de hemel verlaten, omdat Hij met al onze zonden was besmeurd, ja, letterlijk tot zonde was gemaakt (Matt. 27:46).

Mijn onschuldige Heiland had zelfs geen eigen graf. Wist u dat het lichaam van Jezus door de Joodse leiders bestemd was om, net zoals alle andere geëxecuteerde misdadigers en goddelozen, gedumpt te worden op de brandende vuilnisbelten van het dal Gehinnom om daar weg te rotten en te verbranden? Dat was gebruik in die tijd. Jes. 53:9a – *“En men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld,.....”* Het Boek vertaalt: *“Men had Hem als misdadiger willen begraven,.....”* Maar gelukkig liet God de Vader deze ultieme vernedering niet toe. De profetie dat Zijn lichaam geen verderving zou zien, moest worden vervuld (Ps. 16:10;

Hand. 2:31). Jezus moest na drie dagen opstaan uit de dood. Daarom werd Jezus in een geleend graf van een rijke man, van Jozef uit Arimathéa, gelegd (Luk. 23:49-53). Jes. 53:9b profeteerde: “....., en Hij is bij den rijke in Zijn dood geweest,” Het Boek: “....., maar Hij werd gelegd in het graf van een rijke;.....”

Zelfs in Zijn dood had Jezus geen plaats om te rusten, want toen daalde Hij af in de nederste delen der aarde om de Satan en de Dood te verslaan en de gevangenen vrij te maken. Efez. 4:8-9 – *“Daarom zegt Hij: Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den mensen gaven gegeven. Nu dit: Hij is opgevaren; wat is het, dan dat Hij ook eerst is nedergedaald in de nederste delen der aarde?”* Leest u ook Jes. 61:1

Broeders en zusters, nergens was er plaats voor Jezus! Maar ook in Zijn lijden en sterven heeft Hij diep moeten buigen. Onze Heiland wist dat Hij intens voor ons zou moeten lijden en sterven. Zowel in geestelijke als in lichamelijke zin. Daar was Hij in de Geest dan ook veel mee bezig. Hij maakte Zich daarvoor gereed en Hij bereidde ook Zijn discipelen daar op voor. In Luk. 9:21-22; Luk. 9:44 en Luk. 18:31-33 kunnen we lezen over respectievelijk de 1e, 2e en 3e aankondiging van Zijn lijden.

In de Hof van Gethsemané op de Olijfberg moest Jezus Zich in een onbegrijpelijk zware strijd overgeven aan Gods wil om de vuile, vieze zonden van de mensheid met al z'n vreselijke consequenties van verdriet en bittere zorgen op Zich te nemen. Zó intens was deze geestelijke strijd, dat Zijn Bloed uit de poriën werd geperst (Luk. 22:39-46). Jezus, Die Zelf zonder één enkele zonde was, werd tot zonde voor ons gemaakt (2 Cor. 5:21).

Toen Jezus werd gevangen genomen, werd Hij berecht en veroordeeld op de getuigenissen van valse getuigen (Matt. 26:60-68).

Zijn kwelgeesten bespotten, bespuwden en lasterden Hem. Zij sloegen Hem op Zijn aangezicht (Matt. 26:67-68; Luk. 22:24). Maar Jezus verdroeg het alles, opdat Hij ons van het vlees zou kunnen verlossen en met het lijden zou kunnen verzoenen (Gal. 6:12). In Jes. 50:5-6 staat geprofeteerd, dat zij notabene de baard van Zijn gezicht afscheurden.

Jezus, Die Zelf God is, werd door de Romeinse soldaten zelfs vernederend gegeseld. Sommige commentatoren spreken over een gesel met loden kogeltjes aan de uiteinden, anderen spreken over scherpe haken aan de uiteinden. Hoe dan ook werd Zijn rug finaal kapot geslagen en aan flarden getrokken. En op die arme, kapotte, hevigbloedende rug droeg mijn Jezus dat loodzware, ruwhouten kruis. Maar Hij verdroeg het voor ons. De soldaten waren werktuigen in Gods handen tot onze genezing en vrijmaking. Want in Jes. 53:5 staat geschreven, dat Zijn striemen tot onze genezing zijn. En Jezus droeg dat zware kruis, namelijk onze zondelast, op Zijn schouders, zodat wij vrij mochten zijn.

De soldaten sloegen de grote spijkers door Jezus' handen en voeten. Volgens de historici sloegen ze die spijkers precies door de meest gevoelige zenuwknopen, zodat de geëxecuteerde de vreselijkste pijnen zou moeten lijden. Maar de soldaten wisten niet, dat Jezus hierdoor onze handel en onze wandel zou reinigen.

De soldaten plaatsten een gruwelijke doornenkroon op Jezus' hoofd en sloegen die vast met een rietstok (Joh. 19:2-5). Zonder het te beseffen werden zij gebruikt zodat ook ons geweten en onze verkeerde gedachten zouden kunnen worden gereinigd (2 Cor. 10:5; Hebr. 9:14).

Zij gaven aan Jezus zure edik vermengd met bittere gal in plaats van water te drinken (Matt. 27:34; Mark. 15:23; Joh. 19:28-29).

Tot slot beroofden zij Jezus niet alleen van Zijn leven. Neen, zij namen Hem zelfs Zijn kleren af om die te verloten (Joh. 19:23-24). En ze probeerden zelfs om Hem van Zijn hoge positie te beroven. Maar dat lukte hen niet, want onze Jezus is en blijft voor eeuwig de KONING DER KONINGEN. Weet u hoe deze uitdrukking in het Hebreeuws luidt? Jezus is de KONING VAN DE KONING DER KONINGEN (mèlech malchee m'lachiem). Hij is de Allerhoogste. Broeders en zusters, ziet u hoe Gods handen alle dingen hebben geleid en nog leiden? Opdat de gehele wereld wete, dat Jezus dé grote Koning is. Joh. 19:19-22 – *“En Pilatus schreef ook een opschrift, en zette dat op het kruis; en er was geschreven: JEZUS, DE NAZARENER, DE KONING DER JODEN. Dit opschrift dan lazen velen van de Joden; want de plaats, waar Jezus gekruist werd, was nabij de stad; en het was geschreven in het Hebreeuws, in het Grieks, en in het Latijn. De overpriesters dan der Joden zeiden tot Pilatus: Schrijf niet: De Koning der Joden; maar, dat Hij gezegd heeft: Ik ben de Koning der Joden. Pilatus antwoordde: Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven.”*

Geliefde broeders en zusters, beseffen wij hoe intens Jezus voor ons heeft geleden? Is er nog plaats in ons hart voor de bespote, verafschuwde, gegeselde en gekruisigde Jezus? Voor ieder van ons is het zo belangrijk, dat de schriftgedeelten over Jezus' lijden (inclusief Jes. 53:1-7; Jes. 50:5-6 en Ps. 22:2-19) uiterst dierbaar worden. De ervaringen van het kruis van Jezus dienen in onze levens dagelijks vernieuwd te worden. Want dan zullen wij niet meer zo gemakkelijk zondigen en blijven wij altijd vurig met Hem verbonden.

Moge onze Heiland u en mij deze week zegenen. Amen.